

givet fra ærede Medlemmers Side til det foreliggende Lovforslag. Jeg forstaar godt de forskellige Betæneligheder, der er fremhævet; men trods de Betæneligheder, der fra mange Sider er kommet til Orde, er det mit Haab, at det maa lykkes ved en nærmere Overvejelse at komme til et Resultat, saaledes at man i nogen Maade kan komme disse Sparere til Hjælp. Jeg ved, at Sparerne ude omkring i Øjeblikket ser med store Forventninger hen til dette Lovforslags Gennemførelse, og uden Hensyn til, om man nu vil betragte dette Forslag som en Konsekvens af Ordningen med Hensyn til Landmandsbanken, eller hvorledes man ser paa det, mener jeg, som jeg tidligere har nævnt, at det, som er Hovedsagen, er at støtte Opsparingslysten. Jeg tror, man gør vel i, selv om man kan nære sine Betæneligheder, at tage Hensyn til den Opsparingslyst, der, selv om den maaske i og for sig er grumme ringe i vort Folk, alligevel er til Stede, saaledes som de mange Indskud vidner om, og derfor mener jeg, at en Ordning som den foreslaaede vil være ønskelig.

De Betæneligheder, som man nærer, gælder jo navnlig Konsekvenserne af Lovforslaget; det er ikke saa meget selve Lovforslaget, man nærer saa stor Betænelighed ved, som Konsekvenserne, men det er min Tro, at vi kan afbøde Konsekvenserne ved gennem forskellige Bestemmelser at skabe Sikkerhed mod Gentagelser i Fremtiden. Det er mit Haab, at man indenfor Bankverdenen selv i den nærmest kommende Tid vil søge at træffe Foranstaltninger til at forhindre Gentagelser; men vil man ikke selv gøre det, tror jeg, vi i den kommende Rigsdagssamling maa tage Spørgsmaalet op paa ny. Et Forslag om en Ændring af Bankloven vil i alle Tilfælde til den Tid blive forelagt Rigsdagen, og man maa da nærmere overveje, hvilke Veje man kan gaa for at skaffe fuld Sikkerhed for Sparerne. Jeg synes, det maa være en Opgave for Rigsdagen at yde sin Medvirkning hertil. Det er sørgeligt at se, hver Gang Sparere lider Tab i Pengeinstitutter. Det er sørgeligt paa mange Maader, ikke blot henset til det Tab, der lides af paagældende selv, men for Konsekvensernes Skyld, af Hensyn til den svigtende Lyst, der bliver til Opsparing. Af disse forskellige Grunde er det, jeg vil haabe, at vi maa naa til et tilfredsstillende Resultat i den foreliggende Sag. Der er rejst forskellige Indvendinger mod den Form, i hvilken det er forelagt, men jeg haaber, at vi gennem gensidig Imødekommen

indenfor det kommende Udvalg maa kunne naa til et tilfredsstillende Resultat.

Hauge: Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen udtalte Haabet om, at man maatte naa til at kunne yde Sparerne fuld Sikkerhed for deres indskudte Kapitaler. Hvis dette skal forstaas saaledes, at Sparerne under alle Omstændigheder skulde kunne blive garderet mod Tab af deres Penge, naar de indsætter dem i Banker her i Landet, saa tror jeg, man maa erkende paa Forhaand, at det vil være ugørligt at skaffe positiv Sikkerhed for, at Sparerne ingen Sinde vil kunne komme til at lide Tab, medmindre da Staten helt og fuldt vilde optræde som ubetinget Kautionist og Garant for dem. Men det gaar jeg ud fra, at Staten ikke vil indlade sig paa. Man kan endda daarlig nok skaffe Sikkerhed for, at Sparerne kan faa deres Penge fra Sparekasserne, som jo dog drives paa en helt anden Maade. Vi har i alt Fald set adskillige Eksempler paa, at Sparerne har lidt Tab paa deres indskudte Penge i Sparekasser. Imidlertid kan man vel saa nogenlunde sikre Sparerne i Sparekasserne, medmindre der da er Tale om positivt Bedrageri eller Tyveri. Men hvad Bankerne angaar, som kan og maa indlade sig, navnlig i vanskelige Tider, i ret tvivlsomme Engagementer, vil der altid være en vis Risiko for Sparernes Penge. En almindelig og ligefrem solidarisk Forpligtelse overfor Sparerne vil man neppe fra Bankernes Side gaa til, og det vil neppe heller være heldigt for Bankernes egen Skyld. Det højeste, man vil komme til, vil være at skabe en Krisefond, en Slags Assurance, som man i visse Tilfælde kan have at ty til.

Overfor min Paavisning af, at man i 1908 og i 1909 handlede anderledes overfor Bankerne og overfor Sparerne, end man nu gør, har den højtærede Handelsminister fremhævet, at Forholdene laa anderledes i 1908—09, end de ligger nu, idet Krisen, vi havde den Gang, var af en ganske anden Natur end den Krise, vi har nu. Dette er naturligvis rigtigt, men det forandrer paa ingen Maade det Forhold, at man fra Statens Side i 1908—09 — den sidste af de vedkommende Love blev jo for øvrigt først givet i 1910 — tog anderledes paa Sagen, end Regeringen nu synes at ville tage paa den. Krisen var ganske uomtvisteligt til Stede i stort Omfang i 1908 og i 1909, og der var en større Uro blandt Sparerne den Gang, end der faktisk har været nu — mærkværdigt nok. Lovforslaget, der blev forelagt den Gang,